

ské smlouvy, t. j. podle druhé věty § 44 obč. zák. souhlasný zákonným způsobem učiněný projev dvou osob různého pohlaví obsahu tam naznačeného; že tomu tak bylo, stížnost nepopírá a stěžovatel — nehledě k vyvrácené námitce, že bylo manželství uzavřeno jen na oko — to nepopřel ani za trestního řízení. Předpokladu platnosti a závaznosti sňatku i v tuzemsku není na závadu ani další okolnost stížností uplatňovaná, že zdejší stát neuznal dosud sovětské Rusko de jure, takže není prý vázán ani podle zákonů, ani podle mezinárodní smlouvy, by uznával právní jednání svých občanů, ujednaná podle ruských zákonů. Tu stačí poukázati na ustanovení § 37 obč. zák. Zdůrazňuje-li stížnost v této souvislosti, že zákony sovětského Ruska jsou v naprostém rozporu s předpoklady tuzemskými, jež jsou ohledně ohlášek a slavnostního (projevu) konsensu jus cogens, stačí podotknouti, že zdejší předpisy mají přirozeně povahu velicích předpisů jen v tuzemsku, a že nelze žádati jich šetření a činiti na šetření jich závislou platnost manželství při sňatcích uzavřených v cizozemsku, kde jich šetření vůbec nelze, takže by bylo, kdyby byl názor stížnosti správný, československému občanu vůbec nemožné, uzavřít v sovětském Rusku manželství platné též v oblasti Čsl. republiky.

Čís. 4324.

Pro návodce (§ 5 tr. zák.) neplatí ustanovení druhého odstavce § 187 tr. zák.; jest proto povinen nahraditi celou škodu s pachatelem krádeže rukou společnou a nerozdílnou; ani náhrada celé škody pachatelem neprospívá návodci, který se sám nijak o ni nepříčinil.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1931, Zm II 460/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 17. listopadu 1930, jimž byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny a účastenství na krádeži podle §§ 5, 171, 173, 176 II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Po věcné stránce (čís. 9 b) § 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že soud nesprávně posoudil otázku beztrestnosti z důvodů účinné lítosti. Poukazujíc na ustanovení § 187 odst. 2 tr. zák., podle něhož k beztrestnosti podílníka krádeže nebo zpronevěry stačí, napraví-li, prve než vrchnost o tom zví, celou škodu z jeho podílnictví vzniklou, pokud se částka ta dá vyšetřiti, dovozuje, že se stěžovatel stal v souzeném případě beztrestným proto, že byla nahrazena celá škoda z krádeže vzniklá, to tím spíše, ana z jeho spoluviny prý zvláštní škoda nevzešla, a mimo to, že sám neměl ani možnost škodu nahraditi, poněvadž H. odcizené peníze ukryl a obžalovaný jimi nemohl disponovati. Zmateční stížnost

jest na omylu. Stěžovatel byl uznán spoluvinným na zločinu krádeže spáchané Rudolfem H-em podle §§ 5, 171, 173, 176 II a) tr. zák. proto, že tuto krádež radou nastrojil, k ní úmyslně dal podnět a s Rudolfem H-em se napřed dorozuměl o podílu na zisku a užitku. Nemůže se proto odvolávat na ustanovení § 187 odst. 2, platící pro podílníky na krádeži, kteří byli uznáni vinnými podle §§ 185, 186 tr. zák. Není pochybnosti o tom, že stěžovatel, jako návodce krádeže, byl povinen nahraditi veškerou škodu s Rudolfem H-em rukou společnou a nerozdílnou, ježto podíl každého z nich na škodě, kterou způsobili společně a kterou tudíž jest každému z nich přičítati v celém rozsahu, nelze v souzeném případě vyšetřiti. I když Rudolf H. nahradil veškerou škodu ze společné trestné činnosti vzešlou dříve, než se o činu dověděla vrchnost, nemůže obžalovaný činiti nárok na beztrestnost podle § 187 tr. z., an ze své strany nepodnikl nic, co by nasvědčovalo tomu, že se účinným způsobem snažil zahladiti následky svého činu, nanejvýš nelze přičítati k dobru stěžovateli, že celou škodu nahradil H., an se stěžovatel sám žádným způsobem o náhradu nepříčinil (srov. rozh. čís. 970 sb. nejv. s.). I kdyby bylo pravdivé, že neměl možnost škodu nahraditi, ačkoliv rozsudek nic takového nezjistil, nevyvinila by ho tato okolnost, poněvadž jde taková nemožnost vždy na vrub pachatelův (srov. rozh. čís. 63 sb. n. s.); k beztrestnosti obžalovaného by byla ovšem stačila i náhrada škody Rudolfem H-em, kdyby k ní bylo došlo také jeho přičiněním (rozh. čís. 1654). To se však nestalo.

Čís. 4325.

Ustanovení § 281 čís. 3 tr. ř. předpokládá porušení (zanedbání) předpisu při hlavním přelíčení před soudním sborem, který vynesl rozsudek; byl-li při tomto přelíčení čten zápis o výpovědi svědka, který byl do přísahy vzat a vyslýchán při prvním hlavním přelíčení před soudním sborem jiného složení, ač jeho přísaze bránil předpis § 170 tr. ř., bylo by to lze uplatňovati jako zmatek čís. 2 § 281 tr. ř., s úspěchem však jen, žádal-li stěžovatel, by soud ještě před čtením oné výpovědi prohlásil, že přísaha je neplatná.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1931, Zm I 723/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a podle §§ 197, 199 a) tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Neobstojí výtka opřena o čís. 3 § 281 tr. ř., že byl svědek V. slyšen pod přísahou, ač tomu bránily předpisy § 170 čís. 1, čís. 6 a čís. 7 tr. ř.